Kolme laiskuria

Eräällä kuninkaalla oli kolme poikaa, jotka kaikki olivat hänelle yhtä rakkaita, eikä hän tietänyt, kenenkä hän heistä määräisi tulemaan kuninkaaksi hänen kuoltuaan. Tunnettuaan kuoleman-hetkensä lähestyvän kutsui hän vuoteensa ääreen kaikki poikansa ja sanoi heille: "rakkaat lapseni! minulla on teille jotakin sanottavaa, jota tarkoin olen miettinyt: joka teistä laiskin lienee, hän on kuninkaaksi pääsevä minun kuoltuani." Silloin vastasi vanhin: "isä kulta! minumpa siis on valtakunta, sillä minä niin laiska olen, että kun maata panen ja minua nukuttaa, en viitsi silmiäni ummistaa, en, vaikka niihin tomua tuoksutettaisiin." Toinen sanoi: "isäni! minun on valtakunta, sillä minä olen niin laiska, että kun lieden edessä istun lämmittelemässä, annan ennen kanta-pääni palaa, kun viitsin koipiani vetää kuumasta poijes." Kolmas taas vakuutti: "minun maar on valtakunta, sillä minä vasta laiska olen: vaikka minua ai'ottaisiin hirttää ja nuora jo olisi kaulassani, mutta joku kurkoittaisi minulle terävän veitsen, jolla saattaisin nuoran katkaista, niin tottapa ennen jättäisin itseni hirtettäväksi, kuin nostaisin kättäni, veistä ottaakseni." Tämän kuultuansa päätti isä: "sinäpä laiskuudessa etevin! sinun pitää kuninkaaksi pääsemän."

* * *